

Arrest

nr. 54 267 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2010 tot uitsluiting van de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot uitsluiting van de toepassing van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,

aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 september 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.12.2009 bij onze diensten werd ingediend door :

K., D. (R.R.: 000)

nationaliteit: Georgië (Rep.)

geboren te T. op 21.09.1977

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat betrokkene/n uitgesloten wordt/worden van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene/n handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet van 15 september 2006, te weten:

Redenen:

Dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, m.n.:

Op 21.11.2007 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden wegens het zich schuldig hebben gemaakt aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Op 21.02.2008 vaardigde toenmalig minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael een Ministerieel Besluit uit tegen betrokkene waarin hem wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten met het verbod terug te keren gedurende een periode van tien jaar. Dit Ministerieel Besluit werd hem betekend op datum van 27.02.2008.”

Op 30 september 2010 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift “*verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding*”.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. De procedures zijn vooralsnog kosteloos. Het verzoek daartoe om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Verweerder werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan het vereiste belang bij het ingediende beroep in zoverre het gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder verduidelijkt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van zijn (illegale) verblijfssituatie. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet meer is dan een herhaald bevel, nu op 21 februari 2008 door de minister van Binnenlandse Zaken een ministerieel besluit werd uitgevaardigd tegen verzoeker waarin hij wordt gelast het grondgebied te verlaten met verbod terug te keren gedurende een periode van 10 jaar. Dit ministerieel besluit is definitief en uitvoerbaar zodat verzoeker geen enkel belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel.

3.2 In overeenstemming met artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een hem op 27 februari 2008 ter kennis gebracht ministerieel besluit waarin hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod terug te keren gedurende een periode van tien jaar. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat het ministerieel besluit niet werd aangevochten en dienvolgens definitief is en uitvoerbaar. In de eerste beslissing met betrekking tot de uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt in de motivering eveneens verwezen naar het ministerieel besluit van 21 februari 2008. Verzoeker betwist niet dat het ministerieel besluit niet werd aangevochten. De Raad merkt op dat de uitvoerbaarheid van voormelde ministerieel besluit los staat van het thans bestreden bevel.

Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat verweerder nog steeds het ministerieel besluit om het grondgebied te verlaten van 21 februari 2008 kan uitvoeren, vermits dit ministerieel besluit definitief is geworden. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen het bestreden bevel niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

De door de verweerder opgeworpen exceptie wordt bijgetreden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de artikelen 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, deze handelingen worden opgesomd en er wordt aan toegevoegd dat blijkt dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd en een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke

gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert op een niet-bestaand artikel aangezien in de beslissing toepassing wordt gemaakt van artikel 55/4 van de wet van 15 september 2006 en verzoeker deze wetsbepaling nergens terugvindt, merkt de Raad op dat bij materiële misslag de bestreden beslissing verwijst naar artikel 55/4 van de wet van 15 september 2006. Verzoeker bespreekt in zijn verzoekschrift de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat hij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van de artikelen 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de motivatie van de beslissing uitsluitend is gegrond op één strafrechtelijke veroordeling op 21 november 2007. Er is geen onderzoek gebeurd naar het persoonlijk gedrag van verzoeker en of hij een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt. Er werd geen navraag gedaan bij de psychologische/sociale begeleiders van verzoeker omtrent zijn evolutie/gedrag. Verzoeker heeft zich sinds die feiten laten behandelen in ziekenhuizen, psychiatrie en met medicatie. Geen strafbare feiten zijn van deze periode gekend. Er wordt geen rekening gehouden met de evolutie van verzoeker zelf. Verzoeker verwijst naar arresten van de Raad van State en citeert hieruit. Verzoeker stelt in essentie dat de uitzetting is gewettigd indien het niet enkel steunt op een strafrechtelijke veroordeling van betrokkene, maar eveneens op zijn gedrag.

De Raad merkt op dat verzoeker geen wetsbepaling aanvoert waaruit de verplichting om een onderzoek te voeren naar het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en hij een actuele bedreiging van de openbare orde of de veiligheid van het land vormt, zou blijken.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State die wijst op de noodzaak van zulk een motief is *in casu* niet ter zake. Het arrest nr. 37.337 betreft een koninklijk besluit tot uitzetting, het arrest nr. 102.491 en nr. 102.979 betreffen beide beslissingen genomen op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Vervolgens wordt gewezen op artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige reden zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

en op 55/4 van de Vreemdelingenwet, dat opsomt in welke gevallen een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten (...) wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.”

Artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dus dat deze gevallen eveneens gelden om een vreemdeling uit te sluiten van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit deze bepalingen volgt onbetwistbaar dat een vreemdeling kan worden uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter, wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. *In casu* werd toepassing en melding gemaakt van deze wetsartikelen, en wordt melding gemaakt van ernstig misdrijf waarvoor verzoeker op 21 november 2007 werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen.

In de mate verzoeker aangeeft dat hij het niet eens is met de redenering van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing, daar hij geen actuele bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de veiligheid van het land, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de ernst van zijn feiten aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid aangaande de beoordeling van de door verzoeker gepleegde feiten. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de administratieve overheid kan niet leiden tot de nietigverklaring van de

bestreden beslissing. Verweerder kan wel degelijk om dezelfde uitsluitingsgronden als voorzien met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, met name om reden dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, verzoeker uitsluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing zouden steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. Verzoeker betwist immers niet de veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen op 21 november 2007 en aldus de door hem gepleegde feiten die door verweerder worden beoordeeld als een ernstig misdrijf.

Verzoeker stelt dat hem geen bevel om het grondgebied mocht worden betekend nu er nog een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hangende was. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State kan er geen bevel worden afgeleverd zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is.

De Raad merkt op dat verzoeker, zonder verwijzing naar enig arrest van de Raad van State de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is. De Raad is echter van mening dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het bevel niet opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Bovendien verwijst de Raad naar de bespreking onder “3. Over de ontvankelijkheid” alwaar wordt geconcludeerd dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 september 2010 onontvankelijk is en de exceptie opgeworpen door verweerder wordt aangenomen.

Verzoeker stelt tenslotte dat de Dienst Vreemdelingenzaken eerst artikel 8 van het EVRM moet beoordelen vooraleer hem uit te wijzen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten dit te doen. Vervolgens citeert verzoeker uit 2 arresten van de Raad. *“Meer specifiek kunnen de politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM. De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.”*

Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, hij zich in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet heeft beroepen op artikel 8 van het EVRM. Verweerder merkt tevens terecht op dat verzoeker in het verzoekschrift niet verduidelijkt om welke reden de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker geeft geen nadere uitleg over het begrip “gezinsleven”. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij binnen de toepassing valt van het in artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermde recht op gezinsleven.

Voor zover het herhaald bevel om het grondgebied te verlaten dient beschouwd te worden als een inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoeker, gaat het om een in artikel 8, tweede lid van het EVRM toegelaten inmenging. Uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is, in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM, een bij wet voorziene toegelaten inmenging van het openbaar gezag. Gelet op het ernstig misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld, is het bevel om het grondgebied te verlaten niet onevenredig.

Ten slotte merkt de Raad op dat waar verzoeker de schending aanvoert van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”* verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten welke beginselen hij geschonden acht waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN